

VIERING VAN WOORD - GEBED - ZANG
DOMINICUSKERK UTRECHT
25^e zondag door het jaar B
23 september 2018

Welkom

Welkom op dit laatste septemberweekend.

we hebben de interkerkelijke vredesweek afgesloten:
een week lang de vrede centraal in een wereld,
waar aan alle kanten de onlusten dreigen en woeden,
maar waar ook vredesakkoorden worden gesloten,
waar shalom klinkt en salam.

Misschien zijn die woorden te groot voor ons en vertellen we ons eraan.

Maar als hier op deze plek de grote woorden van vrede en gerechtigheid niet mogen klinken
- waar dan wel?

Inleiding op de lezingen

De eerste wordt de laatste - de verliezer wint.

Het is de rode draad in deze viering, terwijl de vredesweek nog wat naklinkt.

In beide lezingen komt het terug: niet het recht van de sterkste, maar zorg om het zwakke.

Het kenmerk van een evangelische mentaliteit.

Overweging

Jezus van Nazareth pakt het niet ècht zachtzinnig aan in het evangeliieverhaal van vandaag.
Vermoedelijk is Hij er ook niet blij mee, dat zijn vrienden – zijn leerlingen - rollebollend over
straat gaan met de vraag wie dan wel de grootste zou zijn.

Eigenlijk heeft Jezus van Nazareth op dat moment heel andere dingen aan zijn hoofd:
de voorspelling van zijn lijden en executie, omdat zijn opvattingen over recht en
gerechtigheid de machthebbers niet bevallen.

Als stenen in het water laat Jezus zijn woorden vallen en ze vormen wijde kringen:

- de woorden over lijden, dood en verrijzenis,
- het onbegrip van zijn vrienden, die met heel andere dingen bezig zijn,
- het beeld van de navolging en het loslaten en de verwijzing naar een kind, dat daar toevallig rondloopt.

Zijn woorden worden grote waterkringen, die steeds van vorm veranderen en waarin je alleen vage contouren kunt zien. Allicht dat de mannen om Jezus heen zijn woorden niet begrijpen. Of willen ze Hem niet begrijpen? Is het allemaal wat te bedreigend en te confronterend? Willen ze eigenlijk wel een verklaring met alle consequenties van dien?

Natuurlijk gaat dat uitlopen op het navolgen van Jezus van Nazareth op zijn weg en daar hebben ze nog even geen zin in - dat willen ze nog even niet horen.

Maar het is wel van levensbelang!

De Mensenzoon zal worden overgeleverd in de handen van mensen, die alleen maar de vraag stellen wie de grootste en de beste en de sterkste is.

De samenleving van onze dagen weet daar trouwens ook wel weg mee.

Als je niet jong, snel, vlot en gedurfd bent, schuif je gaandeweg steeds meer naar de rand.

Na zoveel eeuwen christendom gaat het veelal toch nog om macht, prestatie, geld en een vlotte babbel. Wie is de beste, de grootste, de slimste, de sterkste?

En die Man van Nazareth raapt al zijn geduld bij elkaar, gaat ergens zitten en zegt tegen zijn ruziënde tochtgenoten: "Als iemand de eerste wil zijn, begin dan eens met de laatste te worden, de dienaar!"

Het moet even tot ze doordringen, dat het in het Rijk van God niet om macht en groot en sterk gaat, maar om dienstbaar, kwetsbaar, gewoon. God is anders!

En wat is het toch iedere keer weer moeilijk voor mensen om daarin mee te gaan.

Natuurlijk is er niets mis met leiding geven en verantwoordelijkheid dragen, zolang dat de vrede maar dient, zolang mensen zich daar maar bevrijd bij voelen en op adem komen.

En dan gooit Jezus van Nazareth opnieuw een steen in het water en Hij nodigt een kind in het midden van de kring: "Wie een kind als dit opneemt in mijn naam, neemt Mij op....!"

In het geval van de ruziënde mannen is het een ijzersterke vondst: een kind als beeld van zichzelf, als beeld van God, gegeven in de handen van mensen.

In een tijd die absoluut niet kindvriendelijk was, gebruikt Jezus het beeld van pretentieloze kleinheid, weerloos en kwetsbaar. En over de eeuwen heen, gaan die woorden over de kinderen van de rekening die altijd tussen de wal en het schip vallen, buiten het circuit waar de beslissingen worden genomen en de handtekeningen worden gezet, in een wereld van machtsdenken, van maakbaarheid en onafhankelijkheid.

En Jezus gebruikt het beeld van een kind.

Ik moet denken aan de oude legende van Christofoor - Christoffel - Christusdrager. Zijn beeltenis hangt op vele dashborden van auto's - om veilig thuis te komen door het verkeer. Christofoor is een lange sterke man met één grote hartewens: hij wil in dienst bij de machtigste van de aarde.

Achtereenvolgens komt hij bij een koning terecht, bij de duivel en tenslotte bij een monnik met wijze ogen die veel hebben gezien. De monnik raadt hem aan een huis te bouwen bij de rivier om daar - als grote sterke veerman - mensen naar de overkant van de rivier te dragen. Dat doet Christofoor en hij hoort veel mensenverhalen.

Op een avond vraagt een kind om overgezet te worden en de lichte last wordt tijdens de oversteek zo ondraaglijk zwaar, dat Christoffor zich nauwelijks op de been kan houden. Als hij de overkant bereikt, is hij uitgeput en aan het eind van zijn krachten. Maar zijn hartewens is vervuld. Hij die de machtigste van de aarde wil dienen, heeft de Christus op zijn schouders gedragen. Christoffor heeft geleerd, dat de machtigste een kind kan zijn. Zijn droom van macht en grootheid moet hij inleveren tegen de onbevangeheid en de zachtheid van een kind.

Zo heeft de dichter Huub Oosterhuis het verwoord:

"Wek mijn zachtheid weer,
geef mij terug de ogen van een kind,
dat ik zie wat is, en mij toevertrouw,
en het licht niet haat..."